

Frambozenfront

Johan Heirman

Het is niet verwonderlijk dat Pieter Verhagen frambozen als een ernstig onkruid beschouwde¹. Frambozen zijn van nature zwervers. Ze staan niet graag lang op dezelfde plek. Waar ze eenmaal gestaan hebben willen ze om een of andere reden niet meer floreren. Ik sta ze toe rond te dolen door het grasland en de zomen in mijn tuin. Aan het uiteinde van de wortelstok verschijnt in de loop van het groeiseizoen een nieuwe loot. Het jaar daarop zullen daar de overheerlijke aromatische vruchtjes aan verschijnen. Langer dan twee jaar leven deze takken niet. Als ze vrucht gedragen hebben haal ik ze weg, om de kevertjes in toom te houden. Want al heb ik ooit wel eens een tuincoryfee horen beweren dat de larven van frambozenkevertjes net zo smaken als de frambozen waar ze in zitten, ik ben het daar niet mee eens, ze maken de vruchten duf (dat is ook licht te begrijpen want ze poepen in de framboos).

Zo behandeld schuift het frambozenfront elk jaar een halve meter op. Mochten ze ruimte genoeg hebben, dan zouden ze heksenkringen maken, met als middelpunt de plek waar ze ooit jaren geleden werden geplant. Omdat hun bewegingsvrijheid beperkt wordt door bomen en struiken vormen ze slechts een cirkelsegment. Het nadeel is dat dit tijdelijk verruigend werkt, omdat je tussen frambozen niet kan maaien. Brandnetel en kleefkruid krijgen daardoor twee jaar lang alle kansen

om uit te breiden, maar de sneeuwkllokjes, bosanemonen, sleutelbloemen, wilde hyacinten en kievitsbloemen overleven dat wel. En eenmaal het front gepasseerd is, en de bodem daardoor op subtiele wijze veranderd, kan je weer maaien.

Ik vermoed dat de meeste tuiniers zo een manier van doen totaal niet zouden zien zitten. Ze vinden dat het slordig oogt en dat je zo te veel controle uit handen geeft. Natuurtuiniers vormen daar geen uitzondering op. Weinigen zullen hun fraaie hooilandje of bloemrijke ruigte willen prijsgeven aan dergelijke verloederingsring. Maar het alternatief, de frambozen altijd weer op te spitten om ze tegen heug en meug letterlijk aan het lijntje te houden op steeds weer dezelfde plek in de tuin, ligt niet erg in mijn aard. Teveel dwang en te brutale bodemverstoring.

Ook mijn werkwijze brengt een vorm van dynamiek in de tuin. Dat vind ik juist interessant en een beetje spannend ook, zo'n trage golf die door de tuin gaat. Op de spiegelvijver van de tijd laat ik die frambozenfronten rimpels maken, waar ik mijn eigen leeftijd aan kan afmeten.

¹ In het boek "Het Geluk in de tuin", vorig jaar besproken in het zomernummer van Oase.